

Rumunsko od pátku do pondělí

Celé to začalo tím, že máme ve sboru už dlouhé roky jednu sestru, která pochází z Rumunska, ze sboru baptistické církve v městě Aiud. V tomto sboru působí humanitární organizace Asociacia Umanitara Maria. Předem jsme tedy dohodli termíny, uspořádali sbírku šatů a financí. Pomocí sponzora půjčili dodávku z půjčovny a ve složení tří lidí, Božího Ducha a několika andělů se vydali na cestu dlouhou přes 1100 km.

Vezli jsme plného Forda Transit šatů a 8.500 Kč v Eurech. Cesta trvala kolem 16 hodin a až na rumunské hranice jsme to uháněli po dálnicích. Za rumunskými hranicemi nám násilně i přes naše jednoznačné odmítání umyli místní hoši auto a nechtěli nás pustit dokud nezaplatíme. Naše milá sestra původem z Rumunska zašla za místním policistou, co stál opodál a během 5 minut bylo vše vyřešené a my pokračovali ke svému cíli. I přes velmi pokročilou noční hodinu nás místní rodina, kde jsme byli ubytovaní, velmi vřele přivítala, pohostila půlnoční večeří a uložila ke spánku.

V sobotu ráno jsme vyložili auto v místním skladu humanitární organizace, což byly prostory bývalé Základní školy. Bratři a sestra z toho měli velkou radost, protože někdy jim lidé posílají oblečení, které si už nikdo obléknout nemůže. Pak nás vzali po rodinách, které podporují. Rodiny jsou v okolních vesničkách kolem dvacetitisícového města Aiud. Vesnice byly ve velmi špatném stavu. Pobořené dřevěné ploty, staré „vybydlené“ domky. Chudoba na nás koukala ze všech dveří. Navštívili jsme 6-7 rodin, mluvili s lidmi, modlili se za ně, seznámili se s místní sociální

pracovnicí. Byla to velká zkušenost nahlédnutí do diametrálně jiných životních podmínek. Při rozhovoru s ředitelem humanitární organizace (jádem humanitární organizace je jeden manželský pár, kterému pomáhají dva synové a další 16 spolupracovníků) jsme se dozvěděli, že podporují 220 rodin, vedou přesné záznamy o rodinách, příjmech, výdajích a potřebách. Vedou pečlivou evidenci předaných darů potřebným lidem. Svoji podporu konzultují s místními

starosty a sociální pracovníci tak, aby nedocházelo ke zneužívání pomoci. Tohoto nebezpečí jsou si vědomi a snaží se je eliminovat. Jen pro představu průměrný plat v Rumunsku se pohybuje kolem 150 Euro/měsíc, důchod kolem 75 Euro/měsíc. Bratr, který vede tuto organizaci je slepý a sám přispívá ze svého důchodu.

Viděli jsme mnoho potřeb a přemýšleli o tom, že Rumunsko nespasíme. Ale také jsme přemýšleli o tom, jak se Ježíš neštítel nemocných a pomáhal nejen na duchu, ale i na těle. Nemůžeme udělat všechno, ale můžeme podpořit něco. Podpořit ve jménu Ježíše Krista, pro jeho jméno, aby bylo velké a slavné i v těch očích, které v něm zatím vidí jen náboženství.

Neděli jsme strávili ve sboru, kde jsme sloužili slovem na ranní a večerní bohoslužbě. Navštívili pár sborových rodin a blíž se seznámili se sborem, který miluje Ježíše Krista, působí evangelizačně a stará se o novou generaci. Bylo to pro nás všechny povzbuzením vidět církev Kristovu z jiné země a jiné kultury.

V pondělí ráno kolem 5:30 jsme vyrazili směr Benátky nad Jizerou. Modlíme se za rozpoznání, co je náš úkol a poslání. Kde se ohýbá hřbet Ježíše Krista, tam ho musí ohnout i církev. Kde Pán církve chce pracovat, tam tím spíš musí napřít síly církve. A jestliže by to tak s námi nebylo, pak jak to s námi vlastně je?

